

OTRĄCAĆ (3) *vb impf*

-tt- (3), [-t-].

o *prawdopodobnie jasne* (tak w o-).

praes 1 sg otrącâm (3). ◇ **[praet 3 pl subst** otrącały. ◇ *part praes act* otrącając.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn) s.v. otrącić.

1. Uderzać coś o coś, uderzając rozbijać; *illidere Calep, Cn; collidere, compulsare Calep; detundere, frangere, impingere, infrigere, offendere Cn (3) : Collido – Otrącam, biie grugiemu [!]. Calep 215a; Illido – Otrącam, roztrącam, rozbiiam. Calep [504]b, 229b; [Otrącam/ Allido. Volck Ppp4].*

[Zwrot: »dłoń jednę o drugą otrącać«: iáko X. Rádźimińki/ w głos powiedział [...] y dłoń iednę o drugą/ ták otrącáiąc/ iáko zwykli czynić ci/ ktorzy chcą vkazać/ że kogo ściąć potrzebá/ ábo gdy komu vkazuią/ że go ściąć maią. *NiemJOpis B2v.*]

2. [Odbijać [co]:

Zwrot: »otrącać głos« = *odbrzmiewać echem*: pulsati colles clamore resultant {(otrącały/ głefz [!])}
Glosy II nr 74/42.]

Synonim: **1. rozbijać.**

Formacje współrdzenne cf TRĄCAĆ.

Cf **OTRĄCANIE**